

NENĀ• MĀ•RU POD OLIVAMI - II.

ĀĀEtrtek, 03 ĀĀervenec 2014

KĀ™esĀĀanské státy v minulosti muslimy úplnĀ› likvidovaly. To bylo tĀ™eba ve ŠpanĀ›lsku – buĀ• konverze ke kĀ™esĀĀanství, nebo odchod ze zemĀ›. Proto to bylo obvykle kritizováno a islám byl proti tomu dáván za pĀ™íklad tolerance. Ale vládcové kĀ™esĀĀanských zemí vĀ›dĀ›li, co islám pĀ™ináší a co obnáší jeho povolení.

Zatímco islám vede dĀ›hád trvale a urputnĀ›, vlastnĀ› se nikdy nevzdá, dokud nezvítĀ›zí, kĀ™esĀĀané nemĀ›li jinou moĀ›nost, neĀ› vyĀ™ídit záleĀ›itost jednou pro vĀ›dy - naprostým oddĀ›lením. K jiným se tak nechovali, Ā›idĀ› byli omezeni povolování a obavy z jejich šĀ™ení se nekonaly. Ale byly a jsou i zemĀ›, kde místní muslimové nedodrĀ›ují korán a chovají se tolerantnĀ› (Indonésie). Mír tedy mĀ›Ā›e nastat jen tenkrát, kdyĀ› se korán nebude zcela dodrĀ›ovat, tedy kdyĀ› dejme tomu ujme nĀ›jaká mírnĀ›jší verze islámu, tak jako byla dĀ™íve v mnoha zemích na východĀ›. Ale taková verze nemá oporu v Ā›ádném kodexu. Zatímco u jiných náboĀ›enství byla moĀ›nost výkladu fundamentálních dokumentĀ› rĀ›zná a vznikaly rĀ›zné konfese stejného náboĀ›enství, u islámu to v základních vĀ›cech není moĀ›né – korán mluví jasnou Ā™eĀ•í. Další moĀ›ností je samozĀ™ejmĀ› sekularizace. Ta uĀ› velmi postoupila zvláštĀ› ve mĀ›s vyspĀ›lejších zemí, náboĀ›enství bylo v mnoha zemích považováno za ustupující element a jeho pravidla se nemuse dodrĀ›ovat. Modlitby se nekonaly, Ā›eny chodily s odhalenou hlavou, svolávání muezína k modlitbám bylo považováno za jakýsi místní folklór, asi jako v kĀ™esĀĀanských mĀ›stech zvony. Nejvíce pokročila v Turecku. Nebudu zde zkoumat pĀ™í, sekularizace zanikla a vĀ›tšinou se vrátily muslimské zvyky. Nermalou mĀ›rou k tomu pĀ™ispĀ›ly peníze ropných šejkĀ› pouĀ›ité na obnovu religiozity.

Multikulturalismus západních státĀ› RozprostĀ™ený multikulturalismus, tedy Ā›ivot mnoha kultur pohromadĀ›, je problematický a v podstatĀ› moĀ›ný jen s kulturami naprosto tolerantními. TĀ›mi jsou samozĀ™ejmĀ› jen nĀ› které. Vidíme v multikulturní Indii pohromadĀ› všechny hinduistické kultury a do toho buddhismus kĀ™esĀĀanství. Ale pro islám platí to, co jsem uvedl shora, musí to být verze odlouĀ•ená od koránu. Proto také jsou stále problémy pĀ™edevším s muslimy (samozĀ™ejmĀ› jsou z tohoto pravidla výjimky). Multikulturní Amerika nemá problém s Ā›ádným náboĀ›enstvím, vyjma muslimĀ›. Zde platí v minulém díle uvedené tĀ™í body narušování souĀ›ití.

Multikulturalismus v rozprostĀ™ené formĀ› bez oddĀ›lení kultur je omyl. Je to nĀ›co Ā™eĀ•eného jako fantastická teze, bez konkrétní pĀ™edstavy fungování. Základní otázkou je, kdo bude tím nezávislým arbitrem, který bude kultury rozsuzovat, kdo stanoví zákony pro všechny? Jeden zákon mĀ›Ā›e vyhovovat vĀ›tšinĀ›, ale vĀ›dy se najde kultura, které vyhovovat nebude. Jaké budou multikulturní zákony? VĀ›dy se bude muset na právo nahlíĀ›et oĀ›ima jedné z kultur.

Zcela nezávislá pravidla neexistují. ProĀ• se o multikulturalismu váĀ›nĀ› mluví, kdyĀ› je to nesmysl!? Domnívá se snad nĀ›kdo, Ā›e mĀ›Ā›e takto vzniknout kultura nová, smíšená? Ten, kdo povede ono smĀ›Ā™ování k nové kultuĀ™e, mĀ› jakou ideu, která nutnĀ› bude omezovat nĀ› které kulturní prvky kultur tak, aby nastala shoda. A opĀ›t to bude idea jedné z kultur. Nebo snad souĀ›sní pĀ™evaĀ›ující individualisté a relativisté ztrácí uĀ› pojem o svĀ›tĀ›? Domnívají se, Ā›e za

a vznikne nĀ›jaká všesvĀ›tová spoleĀ•nost? Taková spoleĀ•nost nemĀ›Ā›e existovat. Zanikne sounáleĀ›itost s takovou spoleĀ•ností, nikdo se pro ni nebude obĀ›tovat, nikdo nebude s ní cítit identitu. KaĀ›dý bude hájit jen svoje zájmy pĀ™ípadnĀ› zájmy své kultury, bez ohledu na druhé. Bez nadĀ™ízených státních orgánĀ› jedné z kultur vznikne chaos a války. Je vidĀ›t, jak dobĀ™e pochopili kdysi tvĀ›rci islámu tuto záleĀ›itost, Ā›e vytvořili právní systém tak, aby dominovala jedna kultura (islámská), ale zároveň mohly existovat kultury jiné, byĀ› podĀ™ízené a ustupující. ProĀ• nelze nĀ›co podobného vytvořít v západní spoleĀ•nosti?

Multikulturalismus mĀ›Ā›e být pouze ve formĀ› oddĀ›lených komunit. ProstĀ› rovnost kultur mĀ›Ā›e být pouze pĀ™es hranice. Mohu uznávat druhou kulturu jako rovnoprávnou pouze v jiném státĀ› nebo pokud má svoji obec a sama se Ā›íví. Mimo tuto obec nemá právo na prosazování Ā›ehokoliv ze své kultury, protoĀ›e by omezovala práva kultury jiné. Mimo muslimskou obec (mĀ›stskou Ā›tvrť) by musely mít Ā›eny odhalený obliĀ•ej a nesmĀ›ly by se stavĀ›t mešity nebo alespoĀ› minarety a svolávání k modlitbĀ› by se nemohlo konat na veĀ™ejnosti. Základní zákonodárství by ovšem muselo platit pro všechny a ve všech komunitách. Násilí by se nesmĀ›lo vykonávat, i hrozba násilím by byla trestná. Zde by nekompromisnĀ› platily zákony západních demokratických státĀ› na základĀ› historického práva kontinuity tohoto území. Islámský fundamentalismus SvĀ›t, ve kterém

Ā›ijeme, je zaloĀ›en na velkých penĀ›zích, a daleko více neĀ› jindy. To nejen v bĀ›Ā›ném Ā›ivotĀ› obĀ•ana, ale stále více v mezinárodním mĀ›Ā™ítku. PĀ›vodní liberální stát byl zaloĀ›en na demokratickém rozhodování obĀ•anĀ›. Rozhodovala pĀ™evĀ›nĀ› stĀ™ední tĀ™ída, jejíĀ› pĀ™íslušníci se dohodli na pravidlech Ā›ivota tak, aby nebyl nĀ›kdo pošůkor jiného. Demokracie byla takovým pravidlem. Dohromady potom obĀ•any spojovala nĀ›jaká státní idea, kterou bylo

moĀ›no realizovat bez cizího vmĀ›šování, protoĀ›e pĀ™evaĀ›ovalo vnitrostátní hospodáĀ™ství, dovozy nebyly tak aby jejich pĀ™erušení znamenalo výrazné narušení hospodáĀ™ského Ā›ivota. Indoktrinovat nĀ›jakou zemi bylo moĀ›né jen válkou. Velké peníze mĀ›ly sice svoje místo, ale jejich vliv nebyl zcela dominantní, protoĀ›e stát a jeho zákony nedovolovaly, aby svoboda jednoho obĀ•ana omezovala svobodu druhého, byĀ› chudšího. To se do

velmi znaĀ•né míry dodrĀ›ovalo, netvrdím, Ā›e zcela vĀ›dy. Toto paradigma dozrívá s tím, jak se otevírají hranice, jak se státy stávají stále více závislé na dovozu, jak vzájemný obchod je svazuje a omezuje jejich suverenitu. Velké peníze nemají vlast. Mohou být umístĀ›ny v nĀ› kterém daĀ›ovém ráji, ale to není podmínkou, mohou být kdekoli a jsou zcela svobodné. Zasahovat dovnitř kteréhokoliv státu není problém. Nejsou to ovšem jen peníze nĀ›jakých soukromých firem, které chtějí pouze vydĀ›lávat, ale soukromé i státní peníze nátlakových skupin a ideologických organizací. Ty mohou mít velmi sofistikovanou humanitní tvĀ™, aby se dostaly dovnitř státu a tam potom pĀ›sobily jakkoliv. Opírají se o místní

lidi, obvykle místní pĀ™íznivce, nebo komunity pĀ™ístaĀ›hovalcĀ› nebo náboĀ›enských a národnostních menšin. Zde je moĀ›no dĀ›lat cokoliv proti zájmĀ›m státu a obĀ•anĀ›. Menšiny, prý utlaĀ•ované, zneuĀ›ívát v zájmu jakékoliv ideologie, zasáhnout ve prospĀ›ch nĀ›koho stojícího v pozadí a odpoĀ›ívajícího na jachtĀ› na Bahamských ostrovech. Tato idea mĀ›Ā›e být velmi pĀ™ítaĀ›livá, tĀ™eba i ekologická, ale zneuĀ›ívá v zabránĀ›ní pro stát dĀ›leĀ›ité potĀ™ebné stavby nebo stavby vadící konkurenci. NáboĀ›enské skupiny samozĀ™ejmĀ› mají toto poslání také. Velké peníze ovšem pĀ›sobí pĀ™ímo v politice. NehledĀ› k tomu, Ā›e státní idea se obvykle v evropských zemích uĀ› pĀ™eĀ›ila, nikdo ji nehájí a obĀ•an sounáleĀ›itost nemá moĀ›nost se sjednotit okolo univerzálního obĀ•anského ideálu, a angaĀ›ovat se pro nĀ›j uĀ› nikdo

nechce. Tento morální úpadek je nebezpečný zejména v době, kdy by mohl být jediným prvkem stojícím v cestě velkým penězům a jejich zájmům. Pokud by to bylo dále léžité, je potom v takové zemi potěbné vyvolat chaos, aby mohl být uplatněn plán B. Ten byl realizován ve všech revolucích arabského jara a na Ukrajině (tou se zde dnes zabývat nebudu). Vznikne obvykle oprávněná občanská nespokojenost, která má být jen popostrána s dlovcími prostředky nebo působením aktivistů k nějakému veřejnému vystoupení. Pak se náhle objeví vůdci davu, velice schopní a kompetentní. Potom se objeví zbraně a nájací ozbrojenci vítáni davem, který potěbuje přece "bojovat" s zlé vládě. Tito lidé mohou být placeni odkudkoliv a sloužit komukoliv z bohatých. Mohou zavést revoluci kamkoliv. Peníze investované do Al Kajdy se konečně zhodnotí nejen k ovládnutí zdrojů takové země, ale pro založení islámské vlády. Tento pokus byl v Egyptě, kde téměř zvítězil. Jinak se to stalo v Sýrii, odkud se ozbrojenci přelili do Iráku. Zde, v naprosté absenci legitimní vlády a jejích institucí, alespoň nějak založených na vůli lidu, se má být dít cokoliv. Lepší než se děje to, co sponzory těchto ozbrojenců chtějí. Pokud vládu nikdo nepodporuje (jedině v Sýrii se stalo, že vládu podporuje), obvykle se zhroutí a potom jde jen o to, která skupina vzbouřenců je silnější. Obvykle ta, která má více peněz... Takto ovládnou svět ti, kteří na to mají. Na zátku stojí vždy rozklad občanské společnosti ztrátou státního a národního ideálu dříve sjednocujícího občany, nezájem o osud státu, roztržitost do různých ideologických vizí. Velké peníze vznikají mimo jiné neplacením daní v zemích, kde vznikají, protože mají sídlo v jiné zemi, kterou si zvolí jako základnu. Hlavně však prodejem plynu, nafty a drog nebo podnikáním v zemích, kde je velmi laciná pracovní síla. VLASTIMIL PODRACKÝ